

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Lenky Krupíckové a Davida Hipšra v právní věci žalobce: **R. P.**, zastoupen JUDr. Radkem Bechyně, advokátem se sídlem Legerova 148, Kolín, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 1. 2021, č. j. 9 A 53/2019-39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 21. 3. 2019, č. j. 388/2019-160-SPR/3, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí ze dne 2. 5. 2016, č. j. MHMP 783242/2016, kterým Magistrát hl. m. Prahy (dále též „magistrát“) zamítl námitky žalobce proti provedenému záznamu bodů v jeho evidenční kartě řidiče jako neodůvodněné a potvrdil provedený záznam 12 bodů ke dni 26. 8. 2011. Tato skutečnost má za následek pozbytí řidičského oprávnění žalobce, jak vyplývá z § 123c odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů.

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Městského soudu v Praze (dále též „městský soud“), který ji zamítl v záhlaví uvedeným rozsudkem. Městský soud odmítl, že by byl žalovaný vázán správní praxí krajských úřadů při výkonu přenesené působnosti

v oblasti silniční dopravy s ohledem na to, že se jedná o ústřední orgán státní správy, jehož metodické činnosti jsou krajské úřady podřízeny. Je naopak úkolem žalovaného sjednocovat praxi jemu podřízených správních úřadů. Nepřisvědčil ani námitce, že se žalovaný nezabýval rozhodnutími jiných správních orgánů. Na příslušnou odvolací argumentaci reagoval. K námitce porušení principu legitimního očekávání městský soud citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2017, č. j. 6 As 98/2016-54 a dovodil, že ze strany žalovaného nemohlo dojít k porušení uvedeného principu, pakliže se žalobce opíral o rozhodnutí odlišného správního orgánu, který je navíc žalovanému podřízen. Současně soud konstatoval, že se nezabýval pokutovými bloky uplatněnými v žalobě, neboť se netýkaly věci žalobce. Neshledal ani namítanou nezpůsobilost podkladů pro záznam bodů v registru řidičů. Zdůraznil přitom odlišnost řízení o přestupku a řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů. V řízení o námitkách správní orgán pouze zkoumá, zda existuje způsobilý podklad pro záznam, zda byl záznam proveden v souladu s ním a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení. Zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů, na jejichž základě byl záznam proveden. S ohledem na způsob procesní obrany žalobce ve správním řízení a na schematické uplatnění typizovaných námitek dospěl městský soud k závěru, že se žalobci nepodařilo relevantně zpochybnit způsobilost jednotlivých rozhodnutí o přestupku jako podkladů pro záznam bodů do registru řidičů.

III.

[3] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Namítl, že došlo k porušení zásady legitimního očekávání. Žalovaný ignoroval správní praxi tím, že nepřezkoumal jednotlivá rozhodnutí vzešlá z blokových řízení, přestože stěžovatel doložil tři rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, ze kterých dle jeho názoru vyplývá, že odvolací orgán se zabýval kvalitou provedení jednotlivých rozhodnutí v blokových řízeních a tyto pak označil za nezpůsobilé pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Žalovaný předložená rozhodnutí zcela ignoroval. K tomu, aby správní orgán nerozhodoval rozdílně, postačí pouhá podobnost případů, nemusí být dána shoda. Takovou praxí je správní orgán vázán a případný opačný názor musí odůvodnit. Městský soud přitom převzal zcela chybný názor žalovaného k této otázce. Dále stěžovatel rekapituloval svou odvolací námitku stran dostatečnosti oznámení o spáchání přestupku jako podkladu pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče a vyjádřil nesouhlas s názorem žalovaného. Poté zopakoval žalobní argumentaci týkající se konkrétních vad jednotlivých podkladů (pokutových bloků). Obecně dodal, že se městský soud dopustil nesprávného právního posouzení, neboť použité podklady byly nezpůsobilé pro provedení záznamu bodů, a nejsou tak vykonatelné. V závěru stěžovatel uvedl, že městský soud se nesnažil dosáhnout spravedlnosti a namísto toho mu, respektive jeho zástupci, vytkl užívání stejných argumentů jako v minulosti. K tomu shrnul průběh odvolacího řízení a poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 1 As 353/2018. Vyjádřil přesvědčení, že v odvolání relevantním a dostatečně konkrétním způsobem zpochybnil formální náležitosti a údaje zaznamenané v pokutovém bloku. Žalovaný pochybil, pokud si tyto bloky nevyžádal, a neověřil tak jejich způsobilost pro zápis bodů do bodového hodnocení. Je totiž jeho povinností zjistit skutkový stav,

pokračování

o němž nejsou důvodné pochybnosti. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

IV.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na rozsudek městského soudu a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] S ohledem na formulaci kasačních námitek považuje Nejvyšší správní soud za nutné zdůraznit, že kasační stížnost představuje mimořádný opravný prostředek proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.) a důvody, které v ní lze s úspěchem uplatnit, se tak musí upínat právě k tomuto rozhodnutí (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, č. j. 6 Ads 3/2003-73). Stěžovatel je v ní proto v souladu s dispoziční zásadou povinen výslovně uvést jednotlivá skutková a právní tvrzení, z nichž dovozuje nezákonnost napadeného soudního rozhodnutí, a vymezit tak rozsah jeho přezkumu Nejvyšším správním soudem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2007, č. j. 8 Afs 55/2005-74 či rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Jinými slovy, „[u]vedení konkrétních stížných námitek [...] nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námítka směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem“ (viz rozsudek tohoto soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006-58). Stěžovatel samozřejmě může v kasační stížnosti žalobní argumentaci (popřípadě argumentaci uvedenou v odvolání) zopakovat; například tehdy, pokud krajský soud argumentaci obsaženou v žalobě dostatečně nevypořádal, popřípadě neshoduje-li se stěžovatel s jejím skutkovým či právním posouzením. Vždy by však měl výslovně uvést, které závěry krajského soudu pokládá za nedostatečné, respektive nesprávné. Neučiní-li tak, je Nejvyšší správní soud oprávněn zabývat se posouzením zákonnosti rozsudku krajského soudu pouze v rovině obecné. V opačném případě by totiž popřel dispoziční zásadu a za stěžovatele by v podstatě domýšlel, v čem je napadené rozhodnutí nesprávné (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2016, č. j. 3 As 137/2015-45).

[8] Co se týče kasační námítka týkající se tvrzeného porušení legitimního očekávání stěžovatele, omezil se stěžovatel fakticky pouze na parafrázování námítka uvedené v bodě a) žaloby, aniž by jakkoliv reagoval na její vypořádání ze strany městského soudu a přinesl

v kasační stížnosti konkrétní polemiku s jeho závěry. Městský soud se přitom v napadeném rozsudku s uvedenou argumentací pečlivě vypořádal, a to srozumitelným a přesvědčivým způsobem, jemuž není co vytknout. Jeho závěry plně konvenují ustálené judikatuře kasačního soudu, podle níž prvostupňový orgán a žalovaný nejsou vázáni postupem jiných správních orgánů. Legitimní očekávání se vztahuje k rozhodování konkrétního správního orgánu. Stěžovatel však v řízení netvrdil a ani nedoložil, že by prvostupňový orgán a žalovaný rozhodovali ve skutkově obdobných věcech jinak (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2021, č. j. 9 As 12/2021-56, ze dne 16. 9. 2021, č. j. 9 As 26/2020-44, ze dne 26. 10. 2021, č. j. 2 As 133/2020-44, bod 13). Konkrétně k rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, z nichž stěžovatel dovozoval své legitimní očekávání, se pak Nejvyšší správní soud podrobně vyjádřil v rozsudku ze dne 30. 5. 2018, č. j. 6 As 377/2017-57, na nějž nyní pro stručnost odkazuje. Uvedená námitka proto není důvodná.

[9] V další kasační námitce stěžovatel uvedl, že žalovaný byl povinen zabývat se nejen oznámeními od věcně příslušných oddělení policie, ale musel je vždy porovnat s předmětným rozhodnutím. Následně obsáhle popsal vady jednotlivých pokutových bloků ze dne 26. 8. 2011, 12. 4. 2011, 10. 9. 2010, 11. 3. 2010 a 19. 3. 2010. Jak však vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, ne každé zpochybnění údajů v oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení zakládá automaticky povinnost správního orgánu vyžádat si původní pokutové bloky či další listiny, které by tyto údaje prokazovaly (např. rozsudky ze dne 4. 1. 2012, č. j. 3 As 19/2011-74, ze dne 25. 7. 2019, č. j. 1 As 353/2018-52 a ze dne 2. 6. 2021, č. j. 6 As 174/2019-44). Je třeba rozlišovat případy, kdy je námitka řidiče vyjádřena jen obecně, od případů, kdy řidič uvede i další skutečnosti, které jeho tvrzení blíže specifikují. Správní orgán totiž musí posuzovat jak kvalitu tvrzení řidiče, tak kvalitu oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení (shodně též rozsudek ze dne 8. 11. 2017, č. j. 10 As 3/2017-34). Námitky paušální, typizované, uplatňované šablonovitě ve všech případech bez ohledu na konkrétní skutkové okolnosti, lze přitom hodnotit jako nevěrohodné a pro přijetí tohoto závěru ani není třeba, aby správní orgány musely vyžádat originály pokutových bloků (tento náhled připustil i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 23. 4. 2021, č. j. 6 As 174/2019-35). Městský soud tedy nijak nepochybil, pokud se zabýval kvalitou a věrohodností tvrzení, která stěžovatel vůči obsahu oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení přednesl ve správním řízení.

[10] Zbývá tak posoudit, zda stěžovatel skutečně relevantním způsobem zpochybnil obsah podkladů rozhodnutí.

[11] V námitce podané proti oznámení o dosažení 12 bodů ze dne 5. 9. 2011 stěžovatel toliko rozporoval, že nespáchal dne 26. 8. 2011 přestupek, za nějž mu byla uložena pokuta v blokovém řízení. Jak však správně konstatoval již městský soud, správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě nichž jsou zápisy prováděny, je v námitkovém řízení ze zákona presumována a správní orgány ji v této fázi již přezkoumávat nemohou (srov. rozsudek tohoto soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013-16). Správní orgán je v rámci námitkového řízení oprávněn přezkoumávat pouze to, zda zápis do registru řidičů byl proveden na základě a v souladu s pravomocným rozhodnutím příslušného orgánu veřejné správy (zde Obvodního ředitelství policie Praha II) a zda počet připsaných bodů odpovídá

pokračování

spáchanému přestupku. Proti těmto skutečnostem stěžovatel nic nenamítal. Žádné námitky nevznsl ani ve vztahu k ostatním záznamům.

[12] V odvolání proti rozhodnutí magistrátu pak stěžovatel uplatnil obecné a paušální námitky, které žalovaný mohl vypořádat, aniž by si k tomu musel vyžádat pokutové bloky. Stěžovatel sice zpochybnil úplnost a přesnost právní kvalifikace, věcnou příslušnost orgánu, který rozhodnutí v pokutovém řízení vydal, místo spáchání a popis skutku, avšak ve vztahu ke všem pokutovým blokům namítal stále tytéž (typizované) formální nedostatky, a to zcela shodným šablonovitým způsobem. Za této situace lze bez dalšího vyhodnotit námitky stěžovatele jako paušální, typizované, a tudíž *a priori* nevěrohodné. Trvat za této situace na tom, aby správní orgány všechny bloky vyžádaly a zkontrolovaly, by z námitkového řízení učinilo řízení oficiózní, jakým zjevně není (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2021, č. j. 6 As 174/2019-44).

[13] Nelze proto, než souhlasit s městským soudem, že stěžovatel nepředložil v řízení před správními orgány takové námitky, které by skutečně zakládaly pochybnost o jednotlivých pokutových blocích. Nejvyšší správní soud proto shledal i tuto námitku stěžovatele nedůvodnou.

[14] Lze uzavřít, že správní orgány i městský soud při přezkumu rozhodnutí o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů postupovaly v souladu se zákonem a konstantní judikaturou, řádně své závěry odůvodnily, pročez jsou námitky stěžovatele uvedené v kasační stížnosti, které nadto většinou nikterak konkrétně nebrojily proti napadenému rozsudku, liché.

[15] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že nebyla naplněna žádná ze stěžovatelem uplatněných kasačních námitek, taktéž neshledal vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti; proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s., věty poslední.

[16] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. října 2022

Tomáš Foltas
předseda senátu